

[Jørgen Jørgensen (Lejre).]

kan komme til at staa overfor, søger at sikre sig enten imod Sygdom ved Sygeforsikring eller mod Arbejdsløshed ved Arbejdsløshedsforsikring, er dette af saa stor Værdi for Samfundet, at man fra det offentlige Side har ment det nyttigt at støtte disse Formaal. Der tales i vor Tid ofte ret haanligt om, at man yder til visse Grupper i Samfundet meget betydelige Beløb, at vi efterhaanden er naaet til et Punkt, hvor vi ikke kan komme længere. Man har vanskeligt ved at anerkende, hvor meget der fra disse Befolkningslags Side selv ydes for at opnaa denne Støtte fra det offentlige, gennem Arbejdsløsheds-kasser, Sygekasser og paa enkelte andre Omraader. Det forekommer mig, at vil man bedømme disse Forhold retfærdigt, maa man anerkende, at disse Befolkningslag bringer store personlige Ofre, som vi alle sammen maa respektere. Tænk, at der fra disse Samfundslags Side, som ogsaa i disse Aar har vanskelige Kaar, betaales i Præmier til frivillige Forsikringer 55 til 60 Mill. Kr. aarligt! At dette frivilligt kan gøres i vort Land, tager jeg som et Bevis paa, at der i disse Befolkningslag er moralsk Sundhed og Styrke, og enhver Bestræbelse i Sociallovgivningen, der gaar ud paa at appellere til denne Selvagtelse, til denne Trang til at klare sig selv, bør vi støtte og fremme.

I 1890, da disse Spørgsmaal blev rejst, stod man paa mange Maader famlende overfor det nye, man skulde begynde paa, og de Principper, der skulde anvendes. Nu har vi 40 Aars Erfaring paa dette Omraade, og mange af de Ting, som den Gang var dunkle, har nu klaret sig. Jeg nævner blot saadan en Ting som de faste Takster, der indførtes ved Invalidrenten i 1921 og ved Aldersrenten i 1922; disse faste Takster, der udtrykker et Retsprincip, som der er talt om her, dem er der ingen, der nu tænker paa at fravige.

Det, man nu tilsigter, er at bygge videre paa de Erfaringer, man har indhøstet gennem disse 40 Aar, for det første fra det offentlige Side at støtte den Hjælp, man sikrer sig gennem en frivillig Forsikring, og dernæst at søge at uddrage af den offentlige Understøttelse alle de Tilfælde, som den paagældende ikke selv er Herre over, hvor den paagældende uden egen Skyld er kommet i Vanskeligheder, og undgaa at give Hjælpen en saadan Karakter, at den kan virke nedbrydende for den paagældende og hemme hans Trang til at klare sig selv.

Man kan med andre Ord sige, at det,

de foreliggende Lovforslag gaar ud paa, er at udvide Muligheden for at faa Hjælp uden Fattighjælps Virkning, at udvide den forebyggende Forsorg og gennemføre ensartede faste Takster paa flere Omraader, end Tilfældet er nu. Man vil søge at animere i højere Grad til Selvhjælp ved Tilskud til Arbejdsløsheds-kasser, Sygekasser o. s. v. Og med Hensyn til de særlige Tilfælde, der ikke kan gives almindelige Regler for, giver man Kommunalbestyrelserne gennem de sociale Udvalg Mulighed for ved Skøn at kunne komme disse Tilfælde til Hjælp.

Disse Love, lagt ud i socialt forstaaende Menneskers Hænder, vil gøre det muligt i den Tid, der kommer, at skabe en social Forsorg, som, samtidig med at den sikrer de Mennesker, der nu en Gang er henvist til denne Forsorg, mod at lide Nød, animerer dem til længst muligt at klare sig selv. Dette er Lovforslagenes Hovedformaal, og det er det, synes jeg, vi skal have Opmærksomheden henvendt paa, naar vi drøfter disse Ting.

Der er ved disse Lovforslag fremfor de fleste andre, som har været forelagt i denne Rigsdag, en Mærkelighed, som ogsaa tidligere Talere har peget paa, nemlig denne, at de i enestaaende Grad bærer Præg af en enkelt Mands Arbejde. I snart en halv Menneskealder stod Redaktøren af „Sogneraadstidende“ som alle Kommunal-mænds gode Raadgiver; hans Haandbog i Forsørgelsesvæsen har en sikker Plads paa alle Kommunekontorer her i Landet; i Afgørelser truffene af Overinstanser henvises der Gang paa Gang til, hvad der skrives derom i „Haandbog for Forsørgelsesvæsen“.

Den Gang man her i Danmark for en 10—12 Aar siden omgikkes med Tanker om en Opbygning og Udvidelse af de moderne Former for vor sociale Lovgivning, blev den samme Mand af den daværende Regering udset til at gøre det grundlæggende Arbejde herfor. I „Fremtidens Forsørgelsesvæsen“ byggedes op Grundlaget for de Lovforslag, vi i Dag drøfter. De er skabt af en Mand med dyb social Forstaaelse, med praktisk Kendskab til de Ting, det drejer sig om, og præget af en Mand, der forstaaer at vurdere, hvad der er politisk muligt og økonomisk gennemførligt.

Derfor siger jeg, at disse Forslag er i højere Grad end noget andet af tilsvarende Omfang præget af en enkelt Mands dygtige Arbejde. Der mangler nu kun, at Rigsdagen gør det muligt, at den Mands